

A találkozások öröme

Mindannyiunk életében történnek meghatározó események, amelyek aztán hatással vannak az életünkre. Valakinek ez mindössze egy hozzáírt mondat, egy kedves gesztus, egy életérzés, esetleg egy találkozás. Nem kell mindig nagy dolgokra gondolni. Kívülállóként sokszor nem értjük, miért ennyire fontosak ezek az apró esetek, viszont ha csak egy kicsit is belegondolunk, ezek nélkül nem lennénk teljesek: formálnak minket, a gondolkodásmódunkat, az életfelfogásunkat. Gyakran ezeket a változásokat magunkban kell levezetni, hiszen ez lehet jó és rossz is egyaránt, és nekünk, -főleg kamaszként - tudnunk kell kezelni ezt, és mindenekfelett elfogadni.

Sokáig úgy gondoltam, hogy az én kis „történetemről” nem érdemes beszélni, de ez butaság. Engem örömmel töltött el, és ez itt a lényeg... a többi nem számít.

Az én meghatározó találkozásom kicsit bonyolultabb egy átlagos találkozástól. Talán mondhatom, hogy ez egy folyamat volt. Egy szerető, rendes, dolgos családban nőttem fel. Mindent megadtak nekem, amire szükségem volt. Teltek az évek, eljött az iskolakezdés ideje. Mindig egy kicsit úgy éreztem, hogy kilógok a sorból. Amikor a többiek az udvaron futkároztak, én benn rajzoltam; kicsit később ők elkezdtek babázni, én olvasni; majd pár év múlva ők az utcán buliztak, én drága nagymamámmal sütögettem. Egy ideig ezek a dolgok nem igazán tűntek fel. Tisztában voltam velük, de nem irányítottam rájuk nagyobb figyelmet. Viszont nem minden tart örökké. Körülbelül ötödik osztályos lehettem, amikor rossz érzések kerítettek hatalmukba. Nem igazán értettem, hogy mi is történik velem. Nem beszéltem semmiről a körülöttem lévőeknek.

Mindig határozott voltam, soha nem éreztem azt, hogyha például belépek egy terembe mindenki engem néz, vagy esetleg azt, hogy nem vagyok annyira jó, mint a mellettem álló ember... de ez lassanként elkezdett megváltozni. A személyiségem egy nagy részét alkotta a stílusom. Kicsit más ruhákat hordtam. Nem szerettem a szoknyákat, mint a többi kislány. Alsós koromban nem éreztem úgy, hogy ez esetleg baj lenne. Nehezen nyitottam az emberek felé - bár ez a mai napig egy kicsit igaz. Nem barátkoztam olyan könnyen, mint az osztálytársaim. Nyilván ezzel semmi baj nincs, mert egy pici, megszokott baráti köröm mindig volt. A végtelenségig mesélhetnék még magamról, viszont ha jól sejtem, még mindig nem érted, kedves olvasó, kivel is találkoztam.

Ahogy azt már említettem, más voltam. Ezzel tényleg semmi baj sem volt, viszont jöttek az elviselhetetlen kamaszévek, amikor minden fiatal megbolondul. Ezekben az

időkben boldog-boldogtalanba belekötnek a legkisebb lelkifurdalás nélkül. Nos, én sem maradhattam ki a sorból. Minden egyes nap meg kellett küzdenem a különböző mondatokkal, amit a fejemhez vágtak. Mindez úgy folyt le bennem, hogy senki nem tudott semmiről.

Egy ideig elvan ezekkel az ember, viszont ha minden nap negatívát hall magáról, akkor azt el is hiszi. Lassanként megölték a bennem lakó emberkét. Mindig azt csináltam, azt ettem, ittam, hordtam, mondtam, amit ők. Ezekben a hónapokban minden voltam, csak boldog nem. Egy bizonyos idő után már nem is próbáltam választ találni arra, miért nem tudnak elfogadni, vagy arra, miért vagyok szomorú. Egyszerűen jobbnak láttam elveszni a tömegben, mert akkor kevesebb az esély arra, hogy kiszemelnek maguknak. Ha őszinte szeretnék lenni: egyszerűen hagytam elveszni önmagam.

Így visszagondolva az eddigi életem legnagyobb hibája volt. Miután elveszítettem a régi Leonát, nagyon nehéz időszak jött. Sokszor oktalanul voltam boldogtalan. Fizikai jelei is voltak: sokkal fáradékonyabb voltam, durván rágtam a körmöm, kevesebbet nevettem, ingerült voltam. Már a környezetemnek is kezdetett feltűnni, hogy nincs minden rendben. Ekkor döntöttem el, hogy ez nem állapot, és ezen senki nem tud változtatni rajtam kívül: összeszedtem magam, beszéltem a fejemmel, hogy ez így nem lesz jó, és elfogadtam, hogy másnak lenni jó. Sok időmbe telt, mire újra magabiztosan és boldogan tudtam besétálni egy adott helyre, de megérte rajta dolgozni. Onnantól kezdve nem érdekelt, ha mások szerint furcsán öltözködöm, vagy épp nem áll megfelelően a hajam, mert boldog voltam. Örültem annak, hogy közel egy év után újra találkoztam magammal.

Nekem nem kellett keresnem a személyiségem, hiszen kiskorom óta tisztában vagyok vele. Egyszerűen időközönként kénytelen vagyok összefutni magammal egy beszélgetés erejéig, mert rájöttem, hogy ugyanolyan értékes vagyok, mint te, a családod, az iskolatársaim vagy mindenki más. Tanulj a hibámból és ne hagyd magad elnyomni. Légy, aki szeretnél!

Nekem ezek a kis találkozások okoztak örömet. Lehet, hogy ez nem egy megszokott romantikus találka, viszont remélem, mostanra már te is megbeszéltél magaddal egy találkozót, ha másért nem is, legalább azért, hogy rendezd magadban a dolgokat.

Gógh Leona, Gúta